

Una dintre temele de casă pe care le-au primit elevii de clasa a IX-a în această perioadă a fost să redacteze o pagină de jurnal, în care să noteze întâmplări, trăiri, gânduri legate de ceea ce se întâmplă în jurul lor, de felul în care și-au ocupat timpul în acest context cu totul aparte. La o primă vedere o temă oarecare, banală. Ceea ce a făcut ca această temă să merite toată atenția au fost răspunsurile – neașteptate, surprinzătoare, emoționante, extrem de mature.

Dacă am decis să spicuiem mai jos câteva fragmente din paginile de jurnal ale elevilor a fost pentru că ele sunt un exemplu de sinceritate a mărturisirii; sunt expresia unei conștiințe *în stare născândă*, care interpelează fără drept de apel...

Secvențele din jurnalele elevilor sunt precedate de pagina de jurnal a profesorului. Nu doar din nevoia de rezonanță stilistică, să zicem așa, ci din nevoia de a oglindi o imagine de culise a actului didactic, care ascunde mereu, la performare, *șesătura din spatele covorului*...

Prof. Janina Flueraș

Adolescența în vremea pandemiei – pagini de jurnal

„Mă simt prizonier în propria mea viață...”

Jurnal despre un jurnal

... Am învățat deja să iau totul din mers. Mă gândesc, pentru cei de-a noua, la niște teme de casă care să-i scoată din rutina exercițiului de manual. Valorific textul tip jurnal. Din foarte multe motive, dintre care, pe unele, le știu și ei... E o temă adaptată contextului... O leg, evident, de filozofia mea de viață. Când în jurul nostru apar cercuri care par să ne închidă existența, e semn că viața îți cere să te privești în oglindă... Orice încarcerare *trebuie* însoțită de un gest reflexiv! Pentru că *sensul* a ceea ce se întâmplă, acel *de ce* care ne torturează ființa, nu se iscă din plimbările dezordonate, obsedante, în perimetrul cercului închis. Se iscă din reflectarea, în spațiul adânc – cu cât mai adânc posibil, cu atât mai pur, al conștiinței. *Înțelegerea* ne dă soluții și ne absolvă de suferință...

... Acum citesc cu înfingurare jurnalele primite și simt că am avut dreptate când m-am gândit la o astfel de temă... De fapt, nu am în față niște texte, ci niște oglinzi extrem de curate, în care realitatea nu e doar răsfrântă, ci răsturnată, răscolită – i se caută dedesubturile! Dincolo de temporarele semne inițiale panică, plictis, tristețe, frustrare etc. se nasc, ca un colac salvator, soluțiile: redescoperirea de sine, cititul, familia, sănătatea, solidaritatea... Conștiința constată, cu surprindere, o răsturnare a valorilor: iată ce e cu adevărat important în viață!... O *conștiință sănătoasă* e semnul – și soluția! – *ieșirii din cerc*: e semnul afirmării de sine și al unui răspuns pozitiv la întrebarea camusiană dacă viața merită sau nu trăită... Câteodată mi-e lehamite să dau elevilor teme care au doar o miză didactică... Așa, cu câte-o temă din asta, parcă ai sentimentul că mai peticești un pic distanța, pe care te străuieși mereu și mereu să o acoperi construindu-i pe ei, dintre *a ști pentru a ști*, și *a ști pentru a fi!*

... Puritatea mărturisirii mă copleșește. O sinceritate pe care doar copilăria și adolescența o păstrează intactă... Am învățat să iert mereu mințitul la această vârstă, pentru că el e încă extrem de stângaci, și are o țintă clară – de cele mai multe ori frica ori salvarea de pedeapsă, adică – salvarea de sine... Minciuna asta e încă foarte departe de ipocizia care devine, abia mult mai târziu, un mod de a fi...

... Citind, mă bucură limpezimea cu care ochiul vede/critică lucrurile. E limpezimea a cărei singură „prejudecată” e puritatea lăuntrică... Ceea ce mi-am dorit mereu de la ei, de la elevii mei, e ca, în timp, crescând, să poată păstra mereu această puritate a privirii – o privire neaservită vremurilor, prejudecăților de tot felul, ci aplecată doar asupra dorinței curate de a înțelege... (J.F.)

File de jurnal

Din cauza virusului, au început ore susținute pe platforme online. Inițial am fost speriată, dar totuși entuziasmată de susținerea acestora. M-am speriat de faptul că nu voi putea ține pasul cu materia și că nu voi ști să răspund la anumite întrebări adresate. Totuși s-a dovedit a fi foarte plăcut, deoarece pot să îmi văd colegii și profesorii. Este o modalitate nouă de a socializa și de a interacționa cu ceilalți. Am avut ocazia de a vedea cum anumiți copii pot învăța doar online în diferite țări. Acum abia aștept să începem orele, este chiar o plăcere! (...)

Această perioadă m-a făcut să mă simt mult mai apropiată de familia mea și m-a determinat să apreciez timpul prețios petrecut împreună. (...) Păreră mea sinceră este că trebuie să avem grijă de noi înșine și de alții. Cu toate că acest virus creează multă agitație și teamă, am învățat un lucru foarte important: să apreciem tot ceea ce ne înconjoară – oameni, animale, natură – deoarece nu vom ști niciodată când totul se va sfârși. (Alda Rianna)

A venit momentul de care îmi era foarte frică: o perioadă la care tot timpul mă gândeam și pe care speram să nu o trăiesc. O perioadă ca cele pe care le-au trăit bunicii mei pe vremurile celor două războaie mondiale sau părinții mei pe vremea comunismului. Mai pe scurt, o perioadă de criză din care încercăm cu toții să ieșim cu viață. Nu m-am gândit niciodată că aș putea trăi o astfel de perioadă, cauzată de un virus! Tot timpul credeam că va fi un alt război sau orice altceva, doar un virus nu. Eu cred că totul a pornit de la faptul că nu am fost mai atenți de la început și am crezut că virusul nu se va răspândi cu o asemenea repeziciune, dar iată că acum nu îl mai putem opri...

De asemenea, într-o astfel de situație frica mea cea mai mare era dată de faptul că oamenii nu vor asculta ce spun autoritățile, și așa s-a și întâmplat. În loc să oprim acest virus, noi, oamenii, am continuat să ieșim pe străzi și astfel ne expunem pe noi, familiile noastre, prietenii... (Avram Andrei)

Nu mă gândeam că va fi atât de rău încât să se închidă școlile și să nu mai avem voie să ieșim din case. Chiar credeam că anul acesta urma să fie unul dintre cei mai frumoși ani din viața mea, însă acest virus mi-a dat peste cap toate planurile, iar anul acesta a devenit unul dintre cei mai plictisitori. (...) În aceste câteva săptămâni am realizat cât de frumoasă e viața mea normală, în care pot să mă văd cu prietenii, pot să ies la plimbări, pot să mănânc în oraș și pot să știu cu siguranță că toți cei dragi mie sunt în siguranță. (Bianca Balaș)

Primele zile au decurs excelent. Vorbeam mai tot timpul cu prietenii pe internet, aveam timp să mă joc și nu mai eram așa de obosit în fiecare zi. Ei bine, după încă câteva zile, acest nou mod de relaxare a devenit și el obositor. Ajungeam să mă plimb prin casă fără sens, doar ca să

treacă timpul. Am avut noroc, deoarece în unele zile era frumos afară și puteam să merg în curte să bat mingea. Chiar și așa, nu aveam cu cine să stau afară, deci și bătutul mingii a devenit plictisitor.

Mă uitam din oră în oră la televizor să văd cum se descurcă țara noastră în lupta împotriva acestui virus. Rămâneam de fiecare dată mut să vad cât de repede crește numărul de infectați și de morți, iar când prezentatoarea comunica și numărul de salvați, începea să îmi crească speranța că totul va fi bine...

E greu să stai în fiecare zi și să nu faci nimic... Pentru prima dată în viața mea am ajuns să mă bucur la primirea unei lecții sau teme noi de la profesori. Eram fericit că am cu ce să îmi ocup o parte din timp...

Consider că acest virus nu este dăunător doar organismului, ci și psihicului. În fiecare zi sunt nervos fără motiv, orice lucru mă deranjează și, nu în ultimul rând, mă simt închis în mine. Mă gândesc în fiecare zi cât de bine va fi când va începe școala, lucru despre care nici nu voiam să aud la începutul perioadei de carantină. (Cadariu Dragoș)

Cu toții am început anul 2020 gândindu-ne că acesta va fi „anul nostru” și că totul va decurge așa cum ne dorim. Ne gândeam la un nou început, unul mai bun. Având în vedere că iarna acestui an nu a fost una deosebită (fără zăpadă însemnând fără oameni de zăpadă, fără bătaii cu zăpadă, fără săniuș), așteptam cu mare nerăbdare primăvara, dar mai ales vara, căldura, ca să putem ieși afară să respirăm acel aer proaspăt și îmbietor al naturii, să facem excursii, să petrecem timpul împreună cu prietenii și cu cei dragi. Ei bine toate aceste dorințe au fost spulberate, deoarece acum suntem captivi în propria locuință. (...)

Ideea de a nu mai merge la școală și de a sta acasă a sunat foarte bine inițial, deoarece toți aveam nevoie de o pauză. Stând acasă am descoperit multe lucruri noi despre mine. Am aflat că am anumite pasiuni, cum ar fi pictatul. Timpul mi-l ocup citind, pictând, desenând, rezolvând fișe de lucru, uitându-mă la seriale etc. Pe scurt, nu mă plictisesc. Sunt sigură că această criză va trece dacă noi, cetățenii, vom fi mai responsabili, ne vom păstra calmul și vom respecta ceea ce ne este impus. Iată o perioadă pe care cu siguranță nu o vom uita. (Croitoru Andreea)

Ceea ce nu pot să înțeleg este faptul că multe persoane nu respectă hotărârile luate de guvern, având în vedere că tot ce avem de făcut este să stăm acasă și să ieșim doar în situații strict necesare. Eu nu citesc știrile des, doar din când în când, pentru a fi la curent cu ce s-a mai întâmplat. Cu toate acestea, aflu tot, fără să vreau, de la familie și prieteni. Tatăl meu mi-a spus despre o știre citită recent, care m-a iritat mult. Era vorba de o persoană de sex masculin care a fost sancționată deoarece a ieșit din casă acum, după ce a fost declarată starea de urgență. Poate v-ați mirat de ce m-am enervat. Motivul pentru care această persoană a ieșit este cel care m-a enervat la culme! Bărbatul – și țin să menționez vârsta acestuia: 77 de ani! – și-a părăsit domiciliul pentru a căuta pokemoni! (...)

Mi-ar plăcea să văd că încercăm toți să facem ceea ce trebuie și să trecem peste acest obstacol împreună. Trebuie să ne gândim și la ceilalți, pentru că numai împreună putem reuși. În ceea ce privește ocuparea timpului: am făcut teme, am citit, am cântat la orgă, am ajutat-o pe mama prin casă, mi-am petrecut timpul cu familia, am vizionat câteva filme și seriale, am dormit și m-am relaxat. Cred că dacă acum suntem nevoiți să stăm acasă, ar trebui să ne axăm pe ceea ce ne place și pe noi înșine. (Detari Rebeca)

Astăzi a fost o zi ceva mai interesantă decât cele precedente. De la ora 10 am avut informatică cu profesoara noastră, ceea ce a fost destul de interesant și de amuzant datorită situației în care ne aflăm. Chiar dacă nu am apucat să lucrăm prea mult, datorită inconvenientelor întâmpinate odată cu mutarea orelor pe o platformă online, suntem optimiști că vom putea să ne adaptăm repede și că lucrurile vor deveni relativ normale. Pe lângă informatică, azi am primit niște materiale la geografie și o temă la limba română.

Zilele trecute au fost mai relaxante, deoarece am avut „săptămâna altfel”, primind câte un chestionar de completat despre diferite subiecte. Acestea au fost bine concepute și chiar consider că m-au ajutat să descopăr anumite lucruri, atât despre mine, cât și despre lumea înconjurătoare. Subiectele variau: de la orientarea în carieră, la un top cu 5 parcuri naționale obscure. Pe lângă aceste activități, am mai făcut câteva exerciții la matematică, în anticiparea olimpiadei ce sunt sigur că nu va mai avea loc, și m-am jucat pe calculator. Până acum m-am bucurat de această „vacanță” binevenită, după un semestru mult mai lung decât trebuia și foarte stresant, mult mai stresant decât

alte. Nu pot spune că sunt recunoscător pentru această perioadă liberă (din cauza motivului: o boală extrem de contagioasă), dar o apreciez și mă bucur de ea cât mai mult. Statul în izolare a fost plictisitor încă de la început, dar încerc să îmi umplu timpul cât mai bine cu puțință. (Diaconescu Mihai)

Da... de 14 zile nu am mai ieșit din casă... Pentru unii e ușor, dar pentru mine nu este. Au fost foarte multe zile calde, cu soare și vor mai fi zile frumoase în care eu voi sta în casă...

Ne-am plâns că nu avem timp să stăm cu cei dragi și că ne-am dori zile în care să stăm cu familia, să ne uităm la filme sau să ne jucăm toată ziua. Păi acum avem suficient și nu ne convine? De ce? Că nu poți ieși pe-afară? De ce să ieși când ai familia înăuntru lângă tine? Vrei să îți vezi prietenii? Ai la dispoziție telefonul și o grămadă de aplicații prin care poți comunica! Dacă stai în casă acum, vei putea ieși în curând, în schimb dacă ieși acum doar vei amâna ziua în care vom putea ieși cu toții. (...)

Am reușit să-mi termin cartea pe care o aveam începută și m-am decis ca următoarea să fie „Mândrie și prejudecată”. Am început să pictez și să desenez, chiar este foarte frumos! Acum îmi fac tema la romană... Câteodată trebuie să mai luam... pauză de la pauză... (Matica Carmina)

Trecem, din câte se pare, printr-o perioadă foarte dificilă... Nici nu prea știu cum ar trebui să reacționez, nu am fost pregătită pentru o astfel de situație și sunt convinsă că niciunul dintre noi nu a fost. Singurele lucruri pe care le știu sunt cele învățate din cărți sau jocuri video, care m-au pregătit mai mult pentru o apocalipsă zombie decât pentru un virus care să mă țină închisă în casă cu lunile. (...)

Sinceră să fiu, îmi este mai frică de urmările pe care le va avea această izolare, decât de virus. Mă înspăimântă ideea unei crize economice, pentru că știu că țara noastră nu ar fi capabilă să o depășească fără să iasă cu sechele. Situația financiară a României era și așa destul de precară, deci nici nu vreau să-mi imaginez cât de șifonați o să ieșim din toată treaba asta. Dar o fac... Îmi imaginez toate situațiile posibile și îmi construiesc în cap diferite scenarii, pentru că anxietatea nu

are deloc milă de mine. Mi se pare atât de absurd cum am oprit practic toată planeta din cauza acestui virus, cum ne-am baricadat în casă fără să ne gândim la consecințele pe care le-ar putea avea această izolare pe termen lung, cum ne-am oprit viața din cauza acestei pandemii și cum am reușit să înspăimântăm o planetă întreagă... (Mocan Ema)

Dragă jurnalule, din data de 11 martie, școlile au fost închise ca urmare a pandemiei de coronavirus, pornită în China, apoi cu timpul răspândită în toată lumea.

Prima săptămână de la închiderea școlilor:

Așa cum toți profesorii au spus, această închidere temporară a școlilor nu este o vacanță, deci nu ar trebui să ne culcăm pe-o ureche, ci să continuăm să învățăm și să ne facem temele. Zis și făcut! În fiecare dimineață, după ce mă trezesc, încep să lucrez la matematică și la informatică, după care citesc pentru a mă relaxa după ce am învățat. Până acum am citit două volume din seria de trei cărți „Assassin’s Creed” scrisă de Oliver Bowden.

După ce termin de lucrat pentru școală și de citit, încerc să nu pierd timpul uitându-mă la TV, deoarece am observat că se creează o isterie, așa că prefer să nu mă panichez de la petrecutul excesiv de timp ascultând știrile. Totuși, simt nevoia să știu ce se întâmplă în jurul meu...

A doua săptămână de la închiderea școlilor:

Situația începe să se agraveze atât în plan mondial, cât și în țară. Statul în casă mă face să mă plictisesc, însă încerc să îmi găsesc diverse activități prin curte alături de tatăl meu. Până acum am început să facem antrenamente în aer liber, pentru a ne menține în formă, și am început să vopsim gardul... Ca norocul, au început și cursurile online alături de profesorii de la clasă, așa că folosim timpul într-un mod benefic. (...)

... De 14 zile nu m-am mai văzut cu niciun coleg și trebuie să recunosc îmi este dor de ei, dar sănătatea noastră contează mai mult. (Moț Marc)

În ultimele trei săptămâni am trecut printr-o perioadă foarte grea noi, oamenii, și această perioadă nu se va termina prea curând. (...) Astfel eu nu am mai ieșit din casă de o săptămână și

jumătate, ceea ce mă neliniștește, pentru că nu am mai luat nicio gură de aer curat. A rămas un singur lucru de făcut: să îmi gădesc ceva de făcut prin casă, astfel încât să mă pot distra și să nu mă plictisesc niciodată, ca și cum aș face ceea ce făceam zi de zi înainte pentru a nu mă plictisi. Ai vrea să știi tu, jurnalule, ce am făcut până acum? La început m-am jucat întruna pe calculator, ceea ce nu e bine deloc, dar am continuat să fac asta, din cauză că atunci când e școală nu aveam suficient timp, nu îmi permiteam să mă joc aproape deloc! Așa că acum m-am gândit să exagerez puțin, neavând altceva de făcut. Însă în curând am realizat că nu mai e chiar atât de amuzant să mă joc pe calculator întruna, și atunci am început să duc lipsa școlii și a colegilor. După o săptămână de jucat ore în șir pe calculator, mi-am dat seama că lucrul acesta nu-mi face bine, că îmi stric vederea așa și că, încet-încet, voi deveni dependent de jocuri. (...)

Nimic nu se poate compara cu timpul petrecut la școală împreună cu colegii! Deci m-am gândit că ar fi o idee bună dacă aș face și niște școală. Mai ales că eram în săptămâna altfel, pe care o parcurgeam online... M-am apucat să citesc „Harry Potter” în original, pentru a-mi mai exersa engleza... Am făcut și matematică, pentru că trebuia să urmeze olimpiada, dar din cauza pandemiei de COVID-19, aceasta a fost anulată. Astfel am reușit să fac mai multe activități într-o singură zi și să nu mă plictisesc... Acum este săptămâna în care am început primele cursuri online, săptămâna în care primim teme online, deci mă bucur, într-un fel, pentru că îmi umplu și mai mult din timpul meu liber. (Nădăban Patrick)

... Un alt aspect care mă îngrijorează este faptul că majoritatea se gândesc doar la virus. Nu mai există nimic altceva în afară de virus! Mai sănătos ar fi să încercăm să găsim bucuria de a face ceva de care, până acum, nu am avut timp. De exemplu, eu încerc să citesc cât mai mult. Acum citesc „Harry Potter și Prințul Semisânge”, care are în jur de 600 de pagini! De abia aștept să o termin, pentru a începe o altă carte. M-am gândit și să îmi continui lecțiile online de coreeană. În timpul școlii nu aveam timp de așa ceva, dar acum cred că este momentul potrivit. Fiecare dintre noi ar trebui să facă ceva asemănător. Gândul continuu la lucrul care poate ne provoacă frică nu îl va face să dispară! Toți sunt obsedați de igienă, ceea ce e un lucru bun, dar dacă avem grijă de corpul nostru, de ce să nu avem grijă și de sufletul nostru?

Încerc să fiu cât mai pozitivă și să mă gândesc că la un moment dat se va termina toată această agitație. De asemenea, părerea mea este că Dumnezeu vrea să îi învețe pe oameni o lecție.

Noi, oamenii, nu facem decât să distrugem aceasta planetă, iar acesta este modul prin care, probabil, suntem pedepsiți. Nu știu, dar eu așa cred. Facem mult prea mult rău planetei, ne facem rău unul altuia și probabil Cuiva, acolo sus, i s-a umplut paharul... (Pancu Alexandra)

Covid 19 – Viața în izolare

Au trecut 2 săptămâni de când au fost suspendate cursurile și am fost nevoiți să rămânem acasă datorită acestui virus... Timpul curge așa de încet, încât de multe ori am impresia că ziua nu se mai termină niciodată. Toată lumea e îngrijorată, îi aud pe părinții mei cum vorbesc numai despre acest subiect și, deși încearcă să mă protejeze, îmi dau seama că se întâmplă ceva foarte grav.

Televiziunile, internetul... peste tot este o stare de agitație, o neliniște totală. Parcă suntem într-un coșmar din care doresc să mă trezesc. Din păcate, în fiecare dimineață când mă trezesc realitatea mă lovește din nou... Dintr-o dată, programul foarte încărcat pe care îl aveam – școală, meditații etc. – a dispărut! M-am trezit că totul este schimbat, viața în sine s-a schimbat... Nu mai pot să ies să joc fotbal în parc cu prietenii, nu mă pot plimba cu bicicleta și nici chiar să îmi vizitez bunicii, pe care trebuie să îi protejăm, mai ales că cei de vârsta lor sunt cei mai vulnerabili...

A trebuit să mă adaptez din mers la noua situație. La început, probabil nu luam în serios tot ce se întâmpla și mă bucuram că sunt acasă... Dar odată cu trecerea timpului, am înțeles gravitatea situației și mi-am dat seama că nu aceasta este viața pe care mi-o doresc... Lipsa de comunicare, de socializare, momentele petrecute împreună cu prietenii și colegii mă afectează profund...

Mă bucur mult că am început cursurile online. Ele nu doar că îmi umplu timpul, ci totodată prin ele începem să învățăm o nouă formă de studiu, modern. Totuși, acesta nu poate suplini școala tradițională... ceva parcă lipsește...

Am ajuns la concluzia că școala, cursurile, colegii și tot ce făceam înainte îmi lipsesc mult. Mă simt prizonier în propria mea viață și acum realizez probabil mai mult ca niciodată cât de importante sunt sănătatea, igiena în viața noastră de zi cu zi...

Vreau să se termine odată, să trecem cu bine peste această grea încercare și îmi promit mie însumi că nu mă voi mai plânge nicio dată că e prea mult sau prea greu la școală...

Sper ca această situație să treacă cât mai repede posibil și, deși probabil se vor schimba multe lucruri în jurul nostru, să putem să fim împreună din nou cu cei dragi, cu ei apropiați și să avem grijă că astfel de lucruri să nu se mai repete NICIODATĂ. (Pleș Alexandru)

Prima săptămână de carantină nu a decurs deloc așa cum m-am așteptat. Atunci când s-a anunțat că școala se suspendă pe o perioadă nedeterminată, trebuie să recunosc (spre rușinea mea) că m-am bucurat. Nu pentru că aveam să fiu liberă de orice responsabilitate, ci pentru că de o vreme mă simțeam frântă din cauza orelor pe care le petreceam într-o cursă continuă. Acum aveam să mă odihnesc și să obțin sentimentul acela de liniște pe care mi-l doream atât de mult. Aveam în plan să mă relaxez primele două zile și apoi să încep să muncesc pentru visele mele, însă toate planurile mele s-au ruinat.

În prima zi am fost vizitată de un vechi prieten: plictiseala. Cel puțin presupun că e acel sentiment... mai degrabă o plictiseală mutant. Ea apare atunci când viața mea e lipsită de dinamică sau pur și simplu seacă. Simptomele ei constau în amortițe fizică și mentală, pierderea noțiunii timpului și gânduri aiurite. Puteam face orice (absolut orice!) însă pur și simplu nu reușeam. Voiam să mă joc pe PS4, voiam să citesc, voiam să sărbătoresc statul acasă! Însă acel sentiment mă strângea ca o menhină și în zadar mă zbăteam să îl înving... Curând am început să detest până și lucrurile pe care le adoram, iar mintea mea era oriunde, mai puțin pe Pământ... Trecuseră doar trei zile, dar mi îmi părură o eternitate.

Brusc, dimineața, când priveam jocul razelor soarelui pe perete, mi-am dat seama că, dacă permit acestei situații să continue, voi rata absolut tot ce mi-am propus să realizez. Dar ce puteam eu să fac în fața unei asemenea forțe care mă seca pe dinăuntru? Dacă eu nu sunt suficient de puternică singură, poate că cineva mă poate ajuta. Am vorbit cu mai multe persoane și am decis să încep să citesc, chiar dacă plictiseala aceea oribilă mă sabota. Așa am dat peste cartea „A Cup Of Sake Beneath the Cherry Trees” de Yoshida Kenko. O carte mititică, neagră, care m-a costat numai 6 lei. Acesta este un fel de jurnal intim al lui Kenko, în care apar reflecții asupra lumii atât de profunde și pure în același timp, parcă rupte din sufletul lui și aranjate elegant pe foaie. Cuvintele lui loveau puternic în conștiința mea amortiță și îmi hrăneau sufletul istovit. Viziunea lui asupra lumii era cu adevărat frumoasă și stilul său de a scrie te făcea să te pierzi cu totul în realitatea sa. Descrierile lui îți încântau simțurile cu mirosul nopții răcoroase, cu cântecul greierilor sau cu un cer

presărat cu mii și mii de stele. Ajuns în fața anotimpurilor, el scrie: “(...) *I realize that all this has already been spoken of (...)- but that is no reason not to say it again. After all, things thought but left unsaid only fester inside you. So I let my brush run on like this for my own foolish solance; these pages deserve to be torn up and discarded, after all, and are not something others will ever see.*”

Cum se face că cele mai deosebite lucruri sunt realizate atunci când autorul nu caută vreo recunoaștere? Ba chiar mai mult, își desconsideră munca și geniul... Dar poate că toți am fost nedrepti cu noi înșine la un moment dat. Cartea încă nu am terminat-o. O savurez puțin câte puțin, cuvânt cu cuvânt. Nu vreau să se termine, îmi e frică să se termine. Cine îmi va mai povesti despre lucruri banale atât de frumos cum o face Kenko? Dacă ar mai trăi, l-aș invita la un ceai... dar e mort de secole. În ciuda sentimentelor mele, toate lucrurile au un final. Și firava cărticică neagră se va termina curând... (Popa Claudia)

În situații de urgență tot copil rămân

De abia când au închis școlile am început să realizez gravitatea situației în care ne aflăm. A fost imatur din partea mea să iau primele cazuri în glumă, ca o simplă gripă ce nu va afecta într-o așa mare măsură viața mondenă a oamenilor. Acum sunt conștientă de gravitatea situației; sunt conștientă că tot ceea ce cunoaștem în momentul de față va fi afectat într-o anumită măsură de criza creată de virusul corona. Acesta își va lăsa amprenta asupra vieții sociale, economiei și sănătății...

Sunt dezamăgită de faptul că a fost nevoie de o tragedie ca aceasta să realizez niște lucruri esențiale. Cum ar fi faptul că am avut lumea la picioarele mele. Puteam face orice doream, oricând îmi convenea. Nu aveam nevoie de un motiv întemeiat să ies din casă, nici de mănuși, mască sau ochelari de protecție. Nu aveam nevoie de permisiunea nimănui ca să îmi pot vedea prietenii cărora le-am simțit lipsa contant în această perioadă. Am învățat să fiu recunoscătoare față de prietenii mei. Nu îmi dădusem seama că un zâmbet, o îmbrățișare, un salut de-al lor îmi poate însenina ziua și îmbunătăți starea de spirit. Că ei mă pot face să râd în cele mai dificile momente ale vieții. Nu mi-am dat seama de nevoia de socializare, de nevoia de atenția și sprijinul celor din jur, de prezența celor dragi în viața de zi cu zi, oricât de absurd ar suna asta...

Având mult timp liber m-am regăsit jucându-mă cu jucăriile care erau uitate într-un colț al camerei mele. M-am regăsit retrăind clipe din copilărie, îmbrăcând păpuși, pieptănându-le, pictând

cu degetele, vorbind cu plușurile și făcând puzzele vechi. Poate pur și simplu din cauza plictiselii sau fiindcă școala îmi cere constant să mă maturizez, iar din când în când am nevoie de o gură de aer curat, o amintire a copilăriei...

Ceea ce m-a speriat mereu a fost schimbarea, dar *această* schimbare sunt gata să o primesc cu brațele deschise. Cu toate acestea, cel mai tare mă sperie impactul care va rămâne asupra oamenilor în urma virusului. Poate fiindcă nu știu care va fi; poate fiindcă orice rană lasă cicatrice...

Mă sperie necunoscutul, știind doar că el va provoca suferință. Însă orice cicatrice este o dovadă a durerilor pe care le-am înfruntat și a faptului că am devenit mai puternici. (Potlog Elisa)

Am observat că de prea multe ori mă găsesc contemplând la situația mea. Trebuie să scriu ce simt. De fapt, este vorba de situația tuturor, situația planetei. Atâtea lucruri s-au întâmplat într-un timp atât de scurt și prea puțini erau pregătiți. Îmi aduc aminte, cu un oarecare regret, de mine la începutul acestui an, când începeau să apară reportajele despre coronavirus din China. Eram naiv de-a dreptul, vorbeam în glumă despre acest subiect cu toți apropiații mei și nu-mi puteam imagina nici în ruptul capului ce avea să urmeze...

Mi-am petrecut timpul pregătindu-mă pentru olimpiada mea preferată și mi-am canalizat toată energia în această disciplină, matematica. Între timp, lucrurile o luau razna. Au apărut primele cazuri de coronavirus în Europa, iar în Italia s-a dat startul unui adevărat masacru. Virusul a ajuns la scurt timp și la noi în țară, iar cu 4 zile înainte de ziua mult pregătită și așteptată a olimpiadei, m-am trezit cu școala închisă și cu toate concursurile anulate. Am dezvoltat o atitudine de revoltă! Nu înțelegeam nimic: de ce este această boala așa de înfricoșătoare, dacă a făcut mai puține victime decât o gripă normală? Aveam diverse stări, dar niciodată nu mi-a fost frică. Am trecut peste această dezamăgire și am încercat să privesc acest eveniment neașteptat ca pe o imensă oportunitate...

Când nu vreau să lucrez la matematică mă simt străin sufletului meu... E dubios, căci de când eram mic, matematica îmi făcea cea mai mare plăcere. Iar acum, nevoit fiind să stau acasă, am profitat și am lucrat mai mult... Pe lângă asta, am petrecut timp, pe care îl consider scump, cu frății mei. Dacă nu ar fi fost această pandemie, nu aș fi avut parte de acele clipe magice în care să

îmi descopăr frații minunați și chiar pe mine. Astfel, am ajuns să văd numai lucruri bune în haosul din jurul meu și asta mi-a binecuvântat sufletul...

Însă de pretutindeni s-a năpustit un val de schimbări care m-au fascinat și am decis să scriu despre ele. Familia mea nu a luat exemplul cetățenilor de la televizor care lichidează stocul magazinelor, și am fost foarte mândru de asta, întrucât, în ciuda acestui lucru, nu mi-a lipsit nimic în această perioadă. Mama și tata, fiind medici, lucrează în spitale și au contact cu posibili bolnavi de coronavirus... Există o șansă ca în timp ce scriu aceste rânduri, eu să fiu infectat... Asta, surprinzător, mă face să mă simt mai bine ca oricând. Am plăcuta impresie că sunt peste aceste virus, căci mă simt oricum foarte energic, foarte concentrat. Pe de altă parte, mă doare enorm faptul ca nu pot ieși din casă. Am oportunitatea să fac extrem de multe lucruri, însă dorul de ieșirile în parc cu prietenii, plimbările prin locuri stranii și nopțile departe de casă se adâncește pe zi ce trece... Știu că va înghiți din urmă toate bunătățile... Pentru asta, nu am decât să sper că totul se va termina cât mai repede...

Asta e tot ce trăiesc. Simt că viața mea a înghețat, în cel mai nepotrivit moment, când mă gândesc la câte lucruri puteam face acum... Mi-e extrem de dor de vechiul meu stil de viață, mult mai energic și mai spontan, decât ce-mi oferă ziua de azi. (Puf Alesio)

Acum o săptămână mă trezeam dimineața cu pofta de a trăi, de a experimenta lucruri noi alături de colegii mei de la școală. Viața mea avea același curs normal ca în fiecare zi, axat pe școală și pe dezvoltarea mea. Acest drum a luat o întorsătură cu totul înfricoșătoare, atunci când a fost anunțată răspândirea coronavirusului și pe teritoriul țării noastre și, implicit, anularea cursurilor pe o perioada nedeterminată de timp. În ciuda faptului că, la început, îmi doream să stau acasă, fără a mă mai trezi devreme, să uit de teme nesfârșite, pe care trebuia să le tratez cu mare atenție și seriozitate, acum tot ce îmi doresc este să fim sănătoși cu toții, pentru a ne putea întoarce la școală.

Această perioadă este una extrem de dificilă pentru fiecare dintre noi, dar o consider ca o testare în urma căreia să realizăm de fapt tăria și puterea noastră ca oameni, de traversa și de a rămâne uniți pe tot parcursul acesteia. Sufletele noastre sunt cuprinse de durere și tristețe, întrucât nu putem vedea persoanele dragi nouă, din dorința de a proteja ambele părți. Singura soluție, cea inepuizabilă, ce stă la baza rezolvării problemelor, este speranța, pe care ne-o păstrăm neîncetat.

Stau de multe ori și mă gândesc la bucuria pe care o împărtășeam cu toții când eram, împreună, la școală, fericire căreia îi duc dorul în aceste vremuri grele. În încercarea de a simți prezența colegilor, am organizat convorbiri prin intermediul cărora ne putem vedea și împărtăși gânduri, trăiri, ba chiar și idei despre cum putem să ne petrecem timpul.

Cu ocazia programului *Săptămâna altfel*, am primit spre rezolvare module educative, ce au avut ca scop dezvoltarea și cunoașterea personală. Prin intermediul acestora, am aflat numeroase informații cu privire la diverse teme precum: natura (am descoperit locuri deosebite din lume, a căror poveste nu este încă spusă), școala (am realizat o comparație între sistemul de învățământ românesc și cel american) și sănătatea (am alcătuit decalogul unui stil de viață sănătos). Toate aceste module m-au făcut să descopăr greșelile pe care le fac în rutina mea zilnică, precum și necesitatea de a mă informa constant cu privire la diverse domenii, pentru a-mi clădi personalitatea.

Cititul nu a lipsit din programul meu, așa că am ales lecturarea unei cărți cu un mesaj profund, intitulată „Portretul lui Dorian Gray”, operă a scriitorului Oscar Wilde. Ceea ce vizează cartea este transmiterea faptului că a trăi o viață dublă este un aspect distructiv, atât pentru sine, cât și pentru cei din jur. O recomand tuturor pentru ideea centrală, unică și originală, aceea de a face pact cu diavolul pentru frumusețea eternă. Momentul în care Dorian ajunge să stea față în față cu omul ce devenise, evidențiază tensiunea dintre suprafața lustruită și adâncimile întunecate ale înaltei societăți victoriene. Pe lângă citit, am apelat și la documentarele cu tematică istorică, biologică sau științifică, al căror scop a fost unul educativ...

Așadar, jurnalule, cu toții sperăm că această perioadă dificilă va trece cât mai repede. Am realizat în tot acest timp că atunci când avem totul, ne este egal cu zero, dar când pierdem totul, venerăm „puținul”, ca pe un întreg... (Schneider Karina)

Din experiența mea, autoizolarea nu e cel mai rău lucru, deoarece reprezintă o ocazie perfectă de odihnă pe care sunt sigură că fiecare dintre noi a așteptat-o. Dar pe de altă parte, ea nu ar trebui luată ca o vacanță oarecare...

De când a fost instituită această autoizolare, eu mi-am propus să învăț ceva nou în fiecare zi. În aceste zile am învățat să gătesc după rețete noi, am practicat cântece noi la chitară și mâine mi-

am propus chiar să învăț să croșetez împreună cu mama mea. Ținându-mă ocupată, nu am găsit niciun moment în care să simt vreun regret față de faptul că nu pot ieși...

În ciuda dezastrelor cauzate de Covid-19, prefer să privesc această pandemie ca pe un lucru pozitiv, deoarece a lăsat în urma sa multe lucruri de care planeta noastră avea nevoie, precum limitarea răspândirii de gaz și motorină de la autovehicule, deci atenuarea poluării, și chiar și limitarea suprapopulării. În plus, acest virus ne-a reamintit importanța relațiilor dintre oameni, la nivel mondial. Numărul de cazuri ar fi fost mult mai mic dacă oamenii s-ar fi gândit în primul rând la nevoile celorlalți înainte de propriile nevoi și ar fi respectat carantina instituită. Totodată, virusul nu ar fi ajuns, poate, o problemă globală, dacă țările europene s-ar fi mobilizat și ar fi întins o mână de ajutor chinezilor încă de la începutul anului împiedicând această tragedie.

Poate că nu virusul este, la urma urmelor problema, ci atitudinea tuturor reprezintă, de fapt, principala tragedie globală. Sper din tot sufletul că sunt și alții care privesc situația din această perspectivă și că experiența prin care trecem va fi în final o lecție ce ne va ajuta să ne îndreptăm.
(Stana Daria)

În clipa în care scriu aceste rânduri, țara noastră este greu de recunoscut. Sunt deja câteva luni de când lumea rostește infamul cuvânt al anului. Cum coronavirusul a ajuns și în România, școlile s-au închis, iar acum stau acasă în această „vacanță”, care seamănă mai mult cu carantina. Sunt îngrijorat, deși nu pentru mine. Situația aceasta este un prilej de evidențiere a naivității oamenilor, care se cred nemuritori. Italia ne-a demonstrat acest lucru prin forța epidemiei, însă noi rămânem nepăsători. De-a dreptul impertinenți, crezând că suntem mai presus de natură. Nici măcar autoritățile nu sunt pregătite, multe încă dormitând în funcțiile lor cruciale...

Statul acasă este unul ce îmi pune la încercare psihicul. Stau cât pot în grădină, însă limitarea ei mă obosește. Totuși, mă simt norocos. O scenă de pe stradă m-a tulburat, unde copiii de la blocuri pot doar să scoată capul pe geam, ceea ce mă întristează. Plictiseala o combat lucrând la fizică pentru o olimpiadă ce nu se va mai ține, dar care încă îmi mai oferă un țel, așa fictiv cum este el. Cum am rămas fără cărți de citit, am început să citesc din biblioteca părinților, plină de autori clasici. Totuși, multe dintre ele sunt romane vechi, care nu-mi suscită interesul.

Știrile alarmiste, ce tind să sperie populația, m-au făcut să nu mă mai uit la televizor. Sunt doar o modalitate de a speria audiența, lucru ilustrat prin consumerismul crescut și anumite manifestări deplorabile. Totuși, chiar și așa, mai există oameni care încalcă aceste legi, mai ales cei din categoriile de risc sau cei în autoizolare. Eu, care nu aș fi grav afectat de boală, ci doar un simplu purtător, îi protejiez limitându-mă la a sta acasă, iar ei, sfidători, se plimbă pe străzi fuduli. Aceasta în timp ce cadre medicale, dintre care am și eu rude, se expun, fără protecția cuvenită, pericolului, frigului și surmenajului, doar ca ei, oamenii, să fie protejați. Până și Biserica, o instituție care ar trebui să ajute oamenii, dă dovadă de ineficiență și în cazul anumitor cadre de acțiuni negative în cunoștință de cauză. Într-o astfel de lume, te și întrebi dacă natura nu este îndreptățită să se răzbune, să arunce o asemenea molimă asupra unei populații care se crede invincibilă, care, impertinentă, nu ia în considerare pericolul la care se expune și care se făleşte prin nerespectarea unor reguli de bun-simț...

Până la urmă, am conchis că totul se rezumă doar la un aspect: nevoia omului de a avea cât mai multe, fără a se întreba dacă poate să le ducă pe toate. Dacă ființa umană s-ar rezuma la un trai bun, în care ce dă societății să fie egal cu ce primește, multe probleme s-ar rezolva. Însă el vrea tot mai mult: mai mulți bani, mai multă fericire, mai multă faimă personală, până când ajunge să le piardă pe toate. Dacă oamenii ar fi renunțat la mândrie, coronavirusul ar fi fost deja o amintire neplăcută...

Nu-mi rămâne de făcut decât să mă protejiez – pe mine și pe cei dragi – , deoarece ei sunt acel ceva pe care nu vreau să-l pierd cu niciun preț. În final, și această calamitate va trece, așa cum au trecut multe altele, iar omenirea va reveni la normal destul de rapid.

Totuși, un gând nu mă lasă în pace. Până acum compăttimeam doar oamenii ce sufereau, ce se expuneau inconștienși la un pericol mortal. Dar într-o mică măsură și coronavirusul ar trebui compătimit. Până la urmă, este înconjurat de 7 miliarde de specimene ale celui mai mare prădător de pe Terra. (Țig Tudor)

.....

A trecut o săptămână de când stau în izolare și, sinceră să fiu, nu pot spune că îmi displace. Am atât de mult timp liber, pe care îl umplu cu tot felul de activități: desenez, citesc, mă uit la

filme, la seriale, fac sport, mă joc cu câinele meu, ba chiar am început să-i cos niște hăinuțe. Abia aștept să văd rezultatul final! Mă bucur că nu mai sunt nevoită să mă trezesc dis-de-diminează, dar totuși nu mă pot trezi chiar la prânz. Oricum, mă simt mult mai odihnită și plină de viață, am mai mult timp să mă relaxez decât pe parcursul școlii. Acum petrec mult mai mult timp cu familia mea și o ajut atât cât pot. Cât despre școală... ne descurcăm cum putem. Profesorii ne trimit regulat materiale după care să lucrăm pentru a nu ne ieși din ritmul de muncă. Unii profesori aleg să își continue orele după vechiul orar, însă sub forma orelor online...

Îmi fac griji pentru părinții mei, care încă sunt nevoiți să iasă din casă pentru a merge la muncă. Directorii marilor companii nu înțeleg gravitatea situației și deocamdată nu le oferă oportunitatea de a munci de acasă. Din păcate, ei nu sunt singurii puși în astfel de situații... Trăim într-o lume în care faima și averea contează mai mult decât iubirea față de aproapele nostru... Trist, dar ce pot face eu mai mult decât să sper și să mă rog ca toată grozăvia aceasta să se termine cu bine. (Trifon Cristina)

Au trecut aproape trei săptămâni de când stau acasă în izolare, dar simt că nu am mai ieșit în lume de-o viață întreagă. Am devenit sclavul propriei mele case. Nu mă gândeam niciodată că autoizolarea va avea un impact psihologic atât de mare asupra mea. De obicei, preferam să stau acasă singură, dar acum... Acum mă simt de parcă cineva mi-a furat libertatea.

Recent, s-au închis toate magazinele, în afară de locurile unde ne putem aproviziona cu mâncare. M-am dus ieri cu tatăl meu să facem niște cumpărături. Pe drum, mă uitam pe geam la străzile pustii. Era o atmosferă imposibil de descris, aproape apocaliptică. Mă bucuram, totuși, când mai vedeam câte un om pe stradă, fiindcă îmi oferea puțină speranță că totul o să se întoarcă la normal.

Odată cu apariția virusului și creșterea extrem de rapidă a numărului de cazuri, multe fabrici din lume s-au închis temporar, reducând poluarea extrem de mult. Este trist că singura dată când oamenii ajută semnificativ planeta este din cauza unei pandemii. Sper, totuși, că lumea va învăța ceva din tot ce se întâmplă acum...

Mi se pare tot mai greu să îmi ocup timpul. Mă trezesc la ora șapte și mă culc la două noaptea, pentru că nu mai pot să dorm. Orice aș face, mă simt obosită tot timpul și nu mă mai

motivează nimic. Deși la început m-am bucurat că am scăpat de școală, acum chiar aș vrea să îmi văd colegii în persoană. Singurul lucru care m-a ajutat să văd partea pozitivă a lucrurilor este cartea pe care am început să o citesc. Aceasta se numește „*I Have Lost My Way*” și este scrisă de Gayle Forman. Poveștile celor trei protagoniști arată că orice pierdere poate fi depășită și că orice necaz trece la un moment dat...

Stând acasă toată ziua, am avut mult timp să mă gândesc la viață. Acum mă simt mult mai recunoscătoare pentru faptul că am norocul să am o locuință și că îmi permit un telefon prin care pot ține legătura cu prietenii mei. Înainte, îmi făceam griji și mă simțeam neputincioasă în fața situației, dar mi-am dat seama că cel mai bun lucru pe care îl pot face este să stau acasă și să sper că multă lume face la fel. Deși este o perioadă groaznică, mă bucur că pot trece printr-o astfel de experiență pentru că am învățat multe despre mine și despre lume. (Zaharia Ilinca)